

Gazda Tamás Lányával

Kirándulás 1954-ben, a képen a férjem, Gazda Tamás és lányom, Kati. Én készítettem egy vendéglő teraszán. 1948-ban született a Katim. Rosszalkodott, de egy szófogadó, kedves, kellemes természetű gyerek volt. Még volt is olyan, hogy apámnak panaszkodtam, milyen rossz ez a gyerek, mire azt mondta, hogy 'Édes fiam, a jó gyerekekre csak a szülő mondja, hogy jó, a szomszéd azt mondja, hogy mafla'. És ez egy nagy igazság. Kati gimnáziumba került, ahol jó tanuló volt, de nem kitűnő, csak jeles. Képzőművész szeretett volna lenni, de az apja lebeszélte róla, hogy azt csak nagy művésznek érdemes, mesternek nem, és akkor ehelyett a Kereskedelmi és Vendéglátóipari Főiskolára ment. Abban az időben társaságban ismerkedett meg a férjével, aki a külker főiskolára járt. Nagyon hamar hozzámért. Született két tündéri unokám. Egy lány, aki Bécsben mint

politológus könyvkiadóban dolgozik, és szerzője volt egy könyvnek, ami a bécsi zsidóság életéről szól. A fiúunokám is ott él, végzi a politológiát, és egy fotóiskolára is jár. Nagyon jól fotózik. Már volt egypár kiállításon képe. Hát ő még nem kész mindennel, mert egy kicsit tévelygett, először építész akart lenni, avval töltött egy csomó évet, de most úgy néz ki, hogy már megtalálta a helyét. Kati társasága ezen a zsidó körön belül mozgott. Az unokák, főleg az apjuk hatására, elkerültek a Szochnutba, és ott nagyon jól érezték magukat. Kiskorukban kerültek ki Bécsbe, mert a vőmet odahelyezték egy vállalati kirendeltséghez, és mentek ki vele. Ha jól tudom, 1981-ben mentek ki, amikor a Julcsikám 7 éves volt, Gyuri 5. Úgyhogy az iskoláikat ott végezték, most is ott élnek. Julcsi ki akart menni Izraelbe. Ki is ment, egy évig ott tanult, de akkor olyan honvágya lett, hogy haza kellett jönnie. Ezután még egyszer volt kint látogatóban, Gyuri is volt kint, mind a ketten nagyon jól érezték ott magukat, de nem akartak ott maradni. Egyáltalában nem vallásosak.